

PŘÍBĚH

VYHÝBKA DO PEKLA

Štolami v okolí Malé Ameriky se nesl smích a rozjařené výkřiky ze čtyř hrdel. Partička trempů tu dováděla v galeriové chodbě, plné pražců, kolejí a výhybek, ozářené slunečním svitem proudícím sem velkými skalními okny.

„Fakt boží.“

„Páni, touhle výhybkou se dá přehazovat. Ted' jsem prima vexplák.“

Přebíhali od otvoru k otvoru a pokaždé byl výhled na jezero dole, skály naproti i nebe nahoře jiný.

„Ale trvalo to, než jsme to tu našli, ale za ten krapet kufrování to stálo.“

„No jo, ale když jsme se tak motali nahoře v lese, nemůžem tady zabloudit?“

„Žádný strachy, Kuličko, tady je jenom jedna chodba a všechny odbočky jsou slepý.“

„Jů, pánové, pojd' te sem, něco jsem našel,“ volal Slimák, který odběhl o kus dál do tmy.

„To je přece vozejk!“ zaradoval se Indián. Když se jako první doškolbrtal po pražcích k Slimákovi.

„Skvělý, to si zajezdíme,“ zaradoval se Pedro a rozhlédl se po kolejích. Směrem od nich se rozbíhaly do tří párů, vedly rovnoběžně galerií a pak se zase spojily do jednoho.

„Vždyť je převrácený,“ namítl Kulička.

Místo odpovědi se tři chlapci opřeli do vozíku a otočili ho na kola.

„Ještě na koleje a jedem,“ velel Pedro.

„Neblbněte kluci, dyť spadnete do té díry,“ ukazoval Kulička na místo, kde dvoje koleje přerušovala hluboká obdélníková šachta.

„Přehodíme výhybky tak, aby jsme jezdili po té koleji vpravo,“ trochu

strašidelný

podrážděně vysvětloval Indián. Věčné Kuličkově sýčkování mu lezlo na nervy.

Konečně stál huntík na kolejích a kluci do něj zlehka strčili. Rozjel se s temným duněním, to všechny na chvíli vyděsilo.

„To musel bejt pěkněj rachot, když tudy jel celej vlak vozejků,“ odplivl si Slimák.

Chvíli jim trvalo přepojili výhybky podle potřeby.

„Tak a ted' na ostro,“ zvolal Pedro.

Indián se Slimákem si vlezli do vozíku a Pedro je začal roztlačovat. Za krátko musel běžet. Odrazil se a také nasedl. Vozík však začal zpomalovat a po pár metrech se zastavil, trempové na sebe zklamaně pohlédli.

„Jsme moc lehký, musíme vozejk něčím zatížit,“ navrhoval Pedro.

„Kuličko, pojd' sem, potřebujem zátěž.“ Kulička neměl na srandičky náladu. V hlavě se mu uhnězdila podivná předtucha. Sedl si do jednoho z oken, zády se opřel o skálu a zadumaně pozoroval jezero dole.

Ostatní zatím dotlačili vozík zpět do chodby, pak naložili pár betonových desek. Se zátěží letěl ted' huntík po kolejích jako blesk.

Ještě mnohokrát se svezli tam a zpátky. Slunce se už pomalu klonilo k západu.

„Tak pánové, naposledy a pak už musíme dál,“ udýchaně ze sebe vypravil Pedro. Naposledy roztlačili vozík a trop istěny okolo ubíhaly dozadu a temné dunění plnilo chodbu. V dálce před sebou spatřili podivnou postavu. S hrůzou si uvědomili, že přehazuje výhybku, tu poslední před šachtou...

A Kulička jen viděl jak vozík s kamarády mizí v té díře.

306

SIHÁČEK

březen 2018

Jak to zvládáme **CO SE STALO**

28. 2. — bylo uprostřed „chladného týdne“. Teplota po ránu -12°C , na začátku schůzky -8°C . Michael chodí »do školy«, takže řídí Oko, schůzka byla v klubovně.

Když se nezatopí o hodinu dříve, je v klubovně „čerstvo“, začínali jsme tak dnes šiframi a v bundách. Šifry jsme neluštili, ale psali : -). Kromě Ádi, díky pomůcek, zvládali tento úkol všichni přítomní.

V dalším čase jsme se rozdělili na dva týmy a pustili se „kreslírný“. Jeden z týmu se podíval na zadání, potom kreslil na tabuli a ostatní museli hádat. Docela nám to šlo.

Poslední část schůzky přišel na řadu »VELKÝ ZÁVOD«, v něm se k plnění úkolů dostali Veverka a Paťa...

Před závěrem jsme si zahráli krátkou hříčku „která ruka“ a rozdali si »nové číslo« oddílového časopisu.

7. 3. — už bylo ve vzduchu cítit jaro. Mrazy minulých dnů jsou pryč, sněhu valem ubývá. Schůzku jsme začali venku. Nejprve jsme si v rámci »Velkého závodu« nejprve trochu zaběhali. Tentokrát to byl běh lehce terénní — kolem střelnice, kolem ohniště a zpět ke klubovně. Během třech kol běhu jsme postupně vhažovali a zase vytažovali a zase vhažovali crossboullové míčky.

Ještě venku jsme hráli „polož co nejdál, ale včas ve vrat“. Původně se má zapichávat, ale zem je ještě zamrzlá, proto jsme většinou pokládali.

Potom, už ve vyhřáté klubovně, jsme si připomněli slavnou větu „setrvačnost je potvora“. To když jsme se pokoušeli točit myšokuličkou v kruhu z vycpávek.

V dalším čase jsme se, rozdělení do dvojic, pustili do plnění koordinačně náročného úkolu spočívajícího v nošení myšokuliček, obíhání stolu a trefování kolečky na kříž.

Jako poslední jsme se seznámili v šifrou velmi jednoduchou, ale musíte mít nápad, a hráli »VELKÝ ZÁVOD«, zahráli jsme si jedno kolo, kdy došlo i na plnění úkolů.

Před závěrem jsme si řekli o mimořádné schůzce v průběhu jarních prázdnin, rozdali si šušně za únor, předali cenu za únorové vítězství — gratulujeme Veverce — a rozběhli se k domovům.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
výšlo: 21. 3. 2018

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, David Karfós

